

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι η άνοιξη η Λαμπιρίνα στέφεται - στέφεται, σπάζει το κεφάλι της γιά να βροί και λούσι... Μά τι λούσι να βροί, Θεέ μου; Μπορεί να κρηφί αξ' τή Ρόζα τήν αλήθεια; Ένα μονάχα μπορέι να κρηφί. Νά τήν καθήσωση, να τής πη ένα άδω φέμμα. Πώς τήν φέρανε στό νησί, γιατί έτσι τους σιδηροζεύγαν εί γκατρός στην Άθήνα. Δεν ποροσαν να κρηφον άλλως. Μα διά γρήγορα γρήγορα στην Άθήνα, πορο μάλιστα ποι ή ύγεια τής είχε καλύτερέφι.

Ναι, αυτό ήταν τό καλύτερο. Έτσι έφερε να γίνη. Καμιά φορά ένα φέμμα αξίζει πιο πολύ από μια αλήθεια. Μ' ένα άδω φέμμα μπορέι να σώση κανένας μιά άνθρωπι ζωή...

'Αχ' όλες τες μαθήτρες πιο πολύ ενδιαφερότανε γιά τή Ρόζα, ή πιο μεγάλη στό χρόνο από αυτές, ή Τζούλια, μιά κοπέλλα λιγερσίση, με ξανθόζουρες μπούλες και γαλάνα, ξώτερα μάτια.

Η Τζούλια έπισκεφότανε συχνά τή Λαμπιρίνα και τή ποροσόν γιά τήν ύγεια τής Ρόζας, κρατούντας τής συντροφιά, διαβάζοντάς τής κανένα βιβλίο.

Όταν μάλιστα ή Ρόζα καλύτερέφι, ή Τζούλια πρώτη έμαθε τό μυστικό τής. Βόηξε στό κρεβάτι τής Ρόζας ένα γράμμα κα' έσπευσε να τής τό δώσει.

— Σας έπυσε αυτό τό γράμμα, τής είπε.

Η Ρόζα τό πήρε, τήν εγχαρίστησε και τής διαγρήθηκε όλη τής τήν ιστορία.

Η Τζούλια τήν άκουγε μ' άνοιχτό τό στόμα. Τής φανότανε πως άκουγε κανένα παρουνήδι, κάποιο φροστικό μυθώστοριο.

Και τό γράμμα; Έταν τό πρώτο ποι γράφε ή Ρόζα άπ' τό νησί στον άγαλιμένο τής.

Γιατί ή Ρόζα ήξερε πειά τό πάντα, τά είχε μάθει όλα.

Όταν σονήλθε, ή μητέρα τής πήρε τήν απόφασι τής και τής είπε τό άδω φέμμα ποτνε σχεδιάσει.

Η Ρόζα τήν άκουσε, χωρίς να πη λέξει.

Η Λαμπιρίνα φανταζότανε πως διά γυλόου ο κόσμος, πως ή Ρόζα θά γινότανε έξω φρενόν, πως διά ζήτοουσε να φέρη άμείωση γιά τήν Άθήνα.

Μά δεν έγινε τίποτα τέτοιο.

Η Ρόζα τήν άκουσε με σιγισμό τό κεφάλι, σιωπήλη, χωρίς να δείξη θυμό, δείχνοντας μάλλον πως πιστεύει στό λόγια τής.

Πιστεύε αλήθινα σ' όσα τής είπε ή μητέρα τής;

Όχι. Δεν πιστεύε τίποτε άπολύτως. Κατάλαβε τήν πορηρία τοῦ πατέρα τής. Τά κατάλαβε όλα. Κι' απόφασισε να ενεργήση κα' αυτή με τόν ίδιο τρόπο.

Τι θά άφελούσε άν φώναζε, άν χτυπιότανε, άν ζήτοουσε να φέρη; Θα τήν περιόριζαν ίσως περισσότερο. Θα λιποψέε τήν τόσο πιζωμένη μητέρα τής.

Αφού ο πατέρας τής δεν είχε πειά άγάπη γι' αυτή, αφού έννοούσε να φτάσι στό άρα, θά τόν πλίσθη με τό όλο νόμισμα. Πονηρία στην πορηρία. Και κανένα διαταγμό πειά. Καμιά λύση. Τά πάντα γιά τό σκοπό τής.

— Καλά μητέρα, είπε στη μητέρα τής, αφού τήν άκουσε. Σε πιστεύω, καλή μου μαμά. Έγώσ νάχατε και δίπρο αυτή τή φορά. Έπρεπε ν' αλλάξω άέρα. Νοιώθω μάλιστα τόν έναιτο μου καλύτερα...

Η Λαμπιρίνα ήταν κατενταρασμένη.

— Αλήθεια, παιδι μου; ρώτησε.

— Ναι, μαμά. Πές μου όμως, θά μείνωμε ποιών καιρό έδω;

— Μά... όχι, δεν πιστεύω. Νά δοίμε τι θά πη ο πατέρας σου.

Η Ρόζα έννοιωσε άξια να τήν άναβήθη από κεφάλι. Έταν έξορσιστη φιλιασμένη. Θ' άφροισε πολν ξανάδι τήν Άθήνα.

Γιά μια στιγμή έμασε τήν πορηρία τής. Τήν έπισσε κατάν άπελασία, σάν τρέλλα. Μα σιγά-σιγά σιγήθηκε, ήσυχασε. Δεν έπρεπε να δείξη δια κατάλαβε τίποτα. Κι' ή βία ήταν έπικίνδυνη. Θα τήν κλειδωναν ίσως, θά τήν άπηνόωναν έντελειδε. Ποιός έφρει τι έντολές είχε δώσει ο πατέρας τής πριν φέρη;...

Η μητέρα τής δεν ποροσόνε να κρηφί τίποτα. Έταν άλλωστε έντελές άθώια του καινού τοῦ κανένα.

Τήν ίδια νύχτα, ή Ρόζα, κάθισε κα' έγραφε στον Άνδρέα, ένδο ή μητέρα τής κοιμώτανε.

Τοῦ γράφε ποι βρισκότανε και τόν καλύτε μ' εγχαρίσεις άπελασίας να τρέξη να τήν ελευθερώσι.

... Άγαλιμένο μου, άγαλιμένο μου!... ποι γράφε. Έλα, τρέξε, μη χάνης καιρό, άν θές να με βοηθί ζωντανή. Με πρόδωσαν, με γέλασαν, μ' άπείρησαν, με πήσαν μακριά από σένα, χωρίς να τό καταλάβω στην κατάστασι που βρισκόμουν. Χρυσέ μου Άντρεία, άχισ ή θάλασσα, πέταξε κοντά μου, τρέξε, τρέξε να με λυτρώσι!... Νομίζω πως θά χάσω τό νοῦ μου, θά τρελλαθώ!... Έρχονται στιγμές που μοῦχεται να πέσω στη θάλασσα. Μονάχα ή έλπίδα πως θά σε ξαναδώ, πως θά ρθής να μ' ελευθερώσι, με κρατάει στη ζωή. Μοῦχεται να βάλω φωτιά και να κάψω τό κατορημένο αυτο κείριο ποῦχει γίνη φυλακή μου, μοῦχεται να ειχτώ και να πνίσω ή γρησι διλυθόντρη που έχει γίνη ο δημός μου. Τι τους έκανα και με βασανίζουν έτσι; Άντρεία μου, γυνικεί μου άγάπη, γυνικεί μου άπαντοχή, παρηγορία τής ζωής μου, χαρά μου κα' έλπίδα μου, Άντρεία μου, χρυσάφι μου, πολυαγαλιμένο μου, σου γράφω και κλαίω, τό χέρι μου τρέμει, ή καρδιά μου, ή φτωχή μου καρδιά σφιγγεται. Έλα, έλα όσο γρήγορα μπορέις να με πάσης μακριά απ' τους σκληρούς και μοχλήρους ανθρώπους που με περικυκλώνουν και μ' επιβλέπουν σαν ναχο γόμε κανένα μεγάλο κακούργημα... Άντρεία μου, θά σε περιμένω μ' άγρονία, θά σε περιμένω με χτυποκάδι. Δεν θά ήσυχάσω όσο να ρθής, δεν θά κλείω μύτι δλόκληρα μερονύχτα. Αν άργήσις, Άντρεία, θά πεθάνω. Έλα τέτε στον τάφο μου, γονάτισε και φώναζε κοντά στο μέρος που θά βρισκείται τό κεφάλι μου, φώναζε μου δυνατά και θά σ' άκούσω και ή καρδιά μου θά σπαρητρήση μέσα στο λυωμένο μου κορμί!...

Τής κρατούσε συντροφιά, τής διάβαζε κανένα βιβλίο...

Στό ίδιο αυτό γράμμα, δυό δλόκληρες μεγάλες σόλλες, ή Ρόζα τοῦ γράφε ποι άκριβώς βρισκείται, σε ποιό πάτομα και σε ποιό δομάτιο νένει, πως διά μορηση να τής δώση ειδησι δια έφτασε, πως διά μορηση να τήν εατοπυλίσωση. Τοῦ γράφε έπί πλέον ένα πρόχημο σχέδιο τής Σχολής. Έτσι ήταν βέβαια πως ο Άνδρέας θά ενεργήσι με άκατάλαξη. Αυτό ήταν τό γράμμα που βόηξε στο κρεβάτι τής Ρόζας, ή Τζούλια.

Κι' έτσι τό περιστατικό αυτό έγινε άφορη να συνδεθούν στενά ή δυό νέες και να διηγηθή ή Ρόζα τα παθημά τής στην Τζούλια.

— Και τώρα, συνέχισε ή Ρόζα, περεια να ταξυδρομησο τό γράμμα αυτό. Μα πως, Θεέ μου; Μ' επιβλέπουν... Με κατασκοπεύουν.

— Έγυτε φάελλο; ρώτησε ή Τζούλια.

— Όχι.

— Γοματόδοσμα;

— Άλλοίμονο, όχι.

— Θα πάσω χωριά ένα φάελλο απ' τό γραμείο και θά σάς τόν φέρω. Γοματόδοσμα όμως;...

— Σκέφτησε λίγο και πρόσθεσε:

— Μην στενοχωρηστέ. Όλα θά γίνουν έπος πρέπει κα' άπως έλαμειετε. Θα παρακαλέσω κάποιο πρόσωπο να μιάς φέρη γοματόδοσμα.

— Πού; ρώτησε άνήσυχη ή Ρόζα.

— Κάποιο... φηθόρισε ή Τζούλια κοκκινίζοντας.

— Και ποιος θά τό ρέψη στο ταξυδρομείο;

— Γοματσα σας. Θα φροντισω και γι' αυτό. Μα δεν μοῦ λέτε...

— Αν έχον ειδοποιήσει στο ταξυδρομείο να κρατηθή τό γράμμα σας; Αν έχον δώσει τό όνομα τοῦ άγαλιμένου σας;

— Η Ρόζα δεν τώδε σκεφθη αυτό.

Βέβαια, ή Τζούλια είχε δειχθ.

— Ήταν δυνατό να μην είχε λάβη ένα τέτοιο μέτρο ο πατέρας τής;

— Έτσι όλα τους τό σχέδια νακαρδωναν.

— Η Ρόζα έσκαψε τό κεφάλι τής άνάμωρα στο χέρι τής κα' άρχισε να κλαίει.

(Άκολουθεί)

